

幾望桜高校
KIBOUZAKURA KOUKOU

“ความหวังสร้างฝัน ปัญญาสร้างทาง อนาคตก้าวไกล”

ข้อมูลส่วนตัว									
個人情報	氏名 นามสกุล - ชื่อ	ひらがな 漢字 ฮิรางานะ คันจิ		english タイ語 ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย					
		たかはし かすみ 高橋 霞		Takahashi Kasumi ทาคาฮาชิ - คาซึมิ					
	生年月日 วัน เดือน ปี เกิด	1999年 12月 30日 (รูปแบบการเรียง - ปี เดือน วัน)	年齢 อายุ	16 ปี					
	身長 ส่วนสูง	158 cm	体重 น้ำหนัก	41 kg	BMI ดัชนีมวลกาย			16.42 (น้อยกว่าคนปกติ)	Mental State สภาพจิตใจ
	国籍 สัญชาติ	ญี่ปุ่น	民族性 เชื้อชาติ	ญี่ปุ่น	SPECIES สายพันธุ์			มนุษย์	☐ จิตใจยังมั่นคงดี ☐ เริ่มสั่นคลอน ☒ จิตใจไม่ปกติ ☐ เข้าขั้นวิกฤต ☐ แตกสลาย
	血液型 หมู่เลือด	B	性別 เพศโดยกำเนิด	หญิง	持病 โรคประจำตัว			❖ โรคบุคลิกวิปลาส (DPDR) ❖ มองจากภายนอกมีอาการคล้ายคนละเมอ เหมือนลอยใรรามณ์ ความรู้สึก หรือแม้แต่ได้รับความเจ็บปวดทางกาย - มักมีอาการเป็นช่วงระยะสั้น ๆ เป็นครั้งคราวยามมีภาวะเครียดสูง หรือเมื่อถูกระงับจิตใจด้วยสิ่งที่หวาดกลัว ❖ จากภายในคาซึมิมองคล้ายทุกอย่างถูกลอมละลายเป็นหมอกสีจางโดยมีตัวหลอนลอยอยู่เหนือทุกสิ่ง รวมถึงร่างกายขยับไปแบบที่รู้สึกราวไม่ได้เป็นผู้บังคับมัน	
ご職業 อาชีพ	นักเรียนม.ปลายปี 2			勤務先 สถานที่ทำงาน	โรงเรียนคิโซ				

ข้อมูลภูมิหลัง			
履 歴 書	現住所 ที่อยู่อาศัย	ที่อยู่อาศัยในอดีต	รายละเอียด
		บ้านไม้เก่าแก่ขนาดใหญ่ - อยู่ในย่านพักอาศัยเมืองเก่า	บ้านทรงโบราณชั้นเดียวขนาดใหญ่ที่ถูกต่อเติมในทันสมัย มีสวนหินและห้องน้ำชาอยู่บริเวณทางเข้า
	生存状況 สมาชิกครอบครัวที่ยังรอดชีวิต	☐ บิดา ☐ มารดา ☐ อื่น ๆ (ถ้ามี)	
	ตัวละครกำลังทำอะไรในช่วงที่เกิดภัยพิบัติ?	❖ อยู่โรงเรียน กำลังกลับห้องเรียนกับกลุ่มเพื่อน และบังเอิญเดินสวนกับน้องสาวพอดีในตอนที่กำลังพักกลางวัน ❖ ดวงดาซ่ายบาดเจ็บจากการเดินหนีจากอิเอ็นในช่วงต้นเหตุการณ์ แม้รอยแผลไม่บาดลึกจนอันตราย แต่เพราะไม่ได้รับการรักษาอย่างที่ควรได้จึงบอดสนิท ❖ หลังเหตุการณ์เธอกับน้องพลัดหลงกับเพื่อนที่อยู่ด้วยกัน ทั้งสองจึงหนีเอาตัวรอดออกมาจากโรงเรียน ไปหลบซ่อนในย่านร้านค้าตรงข้ามโรงเรียน ❖ ช่วงกลางเดือนพฤษภาคมน้องสาวเสียชีวิตจากฝนสีดำ ตัวตนถูกลบหายไปโดยสมบูรณ์ (รายละเอียดในประวัติส่วนตัว) ❖ หลังจากนั้นก็ซ่อนตัวอยู่ในย่านนั้นและรวมตัวกับคนในระแวกเดียวกัน(npс/รอโค) ก่อนจะถูกอิเอ็นบีบให้ต้องหนีไปที่อื่นจนจบลงที่ซอกปั๊งสตรีทในช่วงมิถุนายน	
	履歴書 ประวัติส่วนตัว	ทาคาฮาชิเป็นตระกูลเก่าที่อยู่อาศัยในคิโซมานาน ครอบครัวยุคก่อนประกอบด้วยคุณปู่-คุณย่า, คุณพ่อ-คุณแม่, และน้องสาว ‘อาคาริ’ ที่ห่างกัน 1 ปี ตระกูลทาคาฮาชิทำอาชีพเกี่ยวกับช่างไม้มาตั้งแต่อดีต มีชื่อเสียงเรื่องการทำสะพาน ปัจจุบันอดีตคงไว้ซึ่งการอนุรักษ์งานฝีมือแกะสลักและผสมเข้ากับงานก่อสร้างสมัยใหม่ โดยผู้นำตระกูลคือคุณพ่อผู้มีหัวก้าวหน้าในเรื่องธุรกิจของครอบครัว ในฐานะหลานสาวคนโต คุณปู่มักเล่าเรื่องราวในวันวานพร้อมลูบศรีษะหล่อนที่นอนหนุนคอก คุณย่ามักจับมือสอนให้ปักดอกไม้ลงแจกันตั้งแต่หล่อนยังไม่สามารถแยกชนิดมันได้ ส่วนบิดามารดานั้นมอบบทเรียนและความคาดหวังลงบนบ่า, ต่างจากน้องสาว อาคาริน้อยที่แม้ไม่ได้รับความเอ็นดูจากญาติผู้ใหญ่เท่าก็ยังได้ของเล่นและตุ๊กตา ทุกสิ่งที่ต้องการจากบิดามารดา เพราะความรักที่ไม่เท่าเทียมเป็นบ่อสุมความริษยาระหว่างกัน, ดังนั้นพี่น้องทาคาฮาชิจึงไม่ลงลอยมาตั้งแต่เล็กจนโต แต่ด้วยภาพลักษณ์ครอบครัวแล้วเมื่อโตขึ้นก็รู้จักเก็บทุกอย่างไว้และทำเพียงหมางเมินที่โรงเรียนเยี่ยงคนไม่รู้จักกัน Note เพิ่มหลังโค : อยู่ชมรมจัดดอกไม้ หลังการล่มสลายในวันที่ 4 เมษายน ความสัมพันธ์กับน้องก็คล้ายจะดีขึ้น ในช่วงเวลาเป็นตายตอนที่พยายามออกจากโรงเรียนก็เป็นอาคาริที่ตื่นตระเียดตะกายช่วยเหลือจนเธอรอดมาได้แม้จะต้องเสียดวงตาไป ความบาดหมางเด็กน้อยในอดีตกลายเป็นเพียงหมอกจาง เพราะในโลกเช่นนี้การที่ยังเหลือสายเลือดเพียงข้างคงนับได้ว่าโชคดีกว่าหลายคนแล้ว— และเพราะบ้านนั้นอยู่ห่างไกลเกินจะพยายามกลับไปได้จึงไม่รู้ว่ครอบครัวที่เหลืออยู่เป็นอย่างไรบ้าง ทั้งคู่ทำได้เพียงหลบหนีซ่อนตัวอยู่บริเวณย่านร้านค้าน้ำโรงเรียน แต่ด้วยนิสัยที่แตกต่างและอดีตที่ไม่ลงรอยดีจึงทะเลาะกันบ่อยครั้ง ไม่ว่าจะพยายามสมานเท่าไรก็ตาม กลางเดือนพฤษภาคมอาคาริแสดงอาการของโรคไข้ฤดูใบไม้ผลิ จึงกลายเป็นทาคาฮาชิคนที่ที่ต้องคอยดันรนยึดยื้อน้องไว้ไม่ให้วิ่งหนีหายไปข้างนอก การเอาชีวิตรอดจากภัยพิบัติไร้จุดจบไปพร้อมกับข้อเสียเดียวในชีวิตที่เหลืออยู่ <i>ทำไมต้องเป็นเธอกัน</i> ใวนั้นทับถมลงบนเส้นสติที่เหลือน้อยนิด— สุดท้ายจึงขาดฝั่งลงในช่วงเกือบครบสัปดาห์ สุดท้ายของโรคฤดูใบไม้ผลิ ขณะนั้นพวกหล่อนหลบซ่อนตัวอยู่ในซากร้านค้าโดดเดี่ยวที่รอดจากการพังทลายในระแวกนั้น	

		หลังการได้เถียงอย่างหนักกับน้องที่พยายามออกไปในช่วงฟ้าครึ้ม คาซิมิทิ้งปล่อยให้น้องสาวได้ออกไปรับแสงแดด น้อยนิดข้างนอก, ก่อนที่ทุกอย่างราวดีดขาดออกไปจากการรับรู้— ไม่รู้ตัวกระทั่งตอนที่ต้นต้นชันวางมาขวางกัน ประตู กว่าจะได้สติกลับมาเสียงอ้อนวอนให้เปิดประตุนั้นก็เป็นเสียงของคนไม่รู้จักไปเสียแล้ว สิ่งสุดท้ายที่เห็นจึงเป็น หล่อนที่เปียกชุ่มสีหมึกจากฟากฟ้าผ่านซอกแตกของประตูไม้ กรีดร้องร่ำไห้ว่าตนไม่อยากหายไป, ก่อนที่จะหายไป ตลอดกาล กลายเป็นโศกนาฏกรรมที่ไม่มีผู้ใดจดจำ
--	--	--

บุคลิกภาพ				
性格	趣味 งานอดิเรก	❖ ชงชา ❖ จัดดอกไม้ ทำไมถึงเลิกชอบกันนะ? (น้ำตาของหล่อนเป็นสีม่วง วิสที่เรียเบ่งบานก่อนจะร่วงหล่น ที่เปิดลิ เปิดประตู เปิดเปิดเปิดเปิดเปิด—) ❖ อ่านนิยาย โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องความรัก (เคยแตงนิยายด้วย แต่สมุดคงหายไปแล้ว) ❖ ถักผม แต่งหน้า ทาเล็บ— ก็ยังเป็นแค่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งนี่นา		
	特技 ความสามารถพิเศษ	❖ มีอนึ่งจากการฝึกจัดดอกไม้ สมาชิกเองก็ดีมากเช่นกัน ❖ หูดี คงเพราะต้องทดแทนดวงตาที่เสียไปข้างหนึ่ง ❖ มีหัวด้านศาสตร์ศิลป์ จะวาดรูป แต่งนิยาย เขียนกลอน ล้วนทำได้ดี ❖ เก่งว่ายน้ำ วิ่งไว ก่อนหน้าที่จะต้องอดมือกินมือนับได้ว่าเป็นเด็กร่างกายแข็งแรงคนหนึ่ง		
	好み ความชอบ	好む ชอบ	嫌い ไม่ชอบ	恐れ กลัว
		❖ เรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ❖ ของหวาน ❖ ชาขม ❖ เครื่องประดับ	❖ ชาหวาน ❖ ดอกไม้ ❖ ความเจ็บปวด ❖ ฝน ทั้งแดงทั้งดำ	❖ อีเอ็นซากศพ ❖ นก
性格 ลักษณะนิสัย	❖ ยิ้มแย้ม เป็นมิตร สุภาพอ่อนหวาน ❖ เป็นคนเรียบง่าย อยู่ง่ายกินง่ายแม้จะมีบรรยากาศนึ่งเย็นของเด็กที่โตมาในบ้านที่ร่ำรวย เรียกได้ว่าปรับตัวเก่งเลยทีเดียว ❖ พุดจาอ่อนหวาน ช่างขอ ช่างเอาใจ, คงเพราะช่วงแรกของเหตุการณ์ต้องเอาตัวรอดตัวคนเดียวจึงเป็นมิตรกับเพื่อนมนุษย์ไว้ด้วยความเหงามา ❖ บางทีก็แสดงออกด้านเด็กน้อยออกมา, ช่างฝัน จินตนาการล้ำ จนดูเพื่อพกไปบางในบางครั้ง ❖ บ้างก็เอาแต่ใจ — ก็ลูกคุณหนูนี่นะ ❖ เวลาอาการป่วยกำเริบหากบอกให้ทำอะไรก็จะทำแม้จะเข้าไปสองถึงสามช่วงลมหายใจ ไม่มีอารมณ์แสดงออกหรือแสดงความรู้สึกเจ็บปวดท่างาย และไม่สามารถพูดตอบด้วยเสียงได้ (แต่ยังคงพยักหน้าหรือส่ายหน้าในบางที, ขึ้นอยู่กับว่าหล่อนล่องลอยไปไกลแค่ไหน) — หนไหนที่อาการหนักก็จะไม่ตอบสนองเลย			

[illegible]